

ВЛАДИМИР КЕЛЕР
УЧЕНИКЪТ НА
ВЪЛШЕБНИКА
ПО ПЪТЯ КЪМ УЧИЛИЩЕ

Превод от руски: Севдалин Генов, 1992

chitanka.info

Живял някога един учен човек — Агрипа Нетесхаймски. Днес малцина си спомнят за него, но преди няколко века Агрипа бил много известен. Той се занимавал с алхимия и вълшебства и пишел още морални и философски произведения.

За Агрипа се разказват всякакви истории. На една от тях било съдено години вече да дава храна на приказници и музиканти.

Разправят, че когато Агрипа се намирал в белгийския град Лувен, един от неговите любознателни ученици се промъкнал в кабинета на учителя си, където било строго забранено да се влиза. Ученикът искал да провери знанията си, да извика дух и да поговори с него, както правел Агрипа.

Като използвал книгата с магическите заклинания, юношата призовал духа и той се явил.

— Какво ти трябва? — изревал страшният дух. — Казвай бързо, че ръцете ме сърбят!

— Аз... на мен... — запелтечил изплашеният ученик. Той се изплашил от вида на чудовището, а заклинание за да го прогони, не знаел.

Бесеният дух се нахвърлил върху юношата и го удушил.

Точно в този момент влязъл Агрипа.

— Какво си направил?! — завикал той на страшилището. — Мен ще ме обвинят в убийство и ще ме осъдят!

Духът гледал тъпо своя повелител и мълчал.

Алхимикът нервно ходел из кабинета и не знаел какво да прави: нямал власт да съживява.

Най-после измислил.

— Веднага влизай в неговото тяло — посочил той ученика — и върви на улицата.

Духът покорно се подчинил и скоро юношата се надигнал и излязъл от кабинета.

Но той, разбира се, не бил възкръснал. Духът се поразходил с тялото на ученика из едно многолюдно място, а после го напуснал.

Пред очите на всички юношата се строполил без дъх.

Никой в нищо не можел да обвини Агрипа: многобройните свидетели потвърдили, че ученикът е починал скоропостижно.

Как се е изменила после приказката? И защо?

Симпатиите на хората били на страната на Агрипа, а хлапакаученик всички осъждали. Но времето течало и постепенно в сърцата им се прокраднала жалост.

— Не, все пак такова наказание е твърде жестоко. Само заради любопитството да си изпариш! — говорели хората.

Постепенно изменили приказката. Започнали да я разказват другояче.

— Какво искаш? — заборбил страшният дух, като се появил пред изпращения юноша. — Казвай бързо, че нямам време.

— На мен... водица... искам — едва проронил нещастният. В объркаността си нищо друго не могъл да измисли.

— Вода ли? Ей сега! — прогърмял духът.

Грабнал той ведрата и затичал към реката. Дотичал обратно и ги изсипал в бъчвата на вълшебника. И пак затичал с ведрата, и трети, и четвърти път...

Бъчвата се напълнила догоре, а духът все носел и носел вода.

И ето че целият кабинет, цялата къща на алхимика се напълнили с вода. А духът не спирал. Потоци вода потекли през прозорците и вратите, по улицата. Съседите се хвърлили да спасяват покъщнината си, като мислели, че идва потопът. А нещастният ученик не знаел как да спре бедствието.

За щастие, вълшебникът се върнал. Прогонил духа, наказал ученика, оправил някак си бъркотията.

Приказката била променена. Само поуката ѝ останала предишната. Хората от всички времена неуморно поучават младите: „Не умееш ли да вършиш нещо — не се захващай!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.